

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი
საქართველოს სახელით

23 მარტი, 2020 წელი

თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატა

მოსამართლე: მაკა გველესიანი

სხდომის სახე – ზეპირი მოსმენის გარეშე.

გამართლებული - ლ-----; დაბადებული 1-----ს, საქართველოს
მოქალაქე, პ-----; ნასამართლობის არმქონე, რეგისტრაციის და ფაქტობრივი
საცხოვრებელი მისამართი: ა-----;

კვალიფიკაცია:

წარდგენილი ბრალდების მიხედვით: საქართველოს სისხლის სამართლის
კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი.

განაჩენის მიხედვით: ლ-----ი გამართლდა საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ
ბრალდებაში.

აღწერილობით - სამოტივაციო ნაწილი:

მხარეთა პოზიციები:

განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ახალქალაქი - ნინოწმინდის რაიონული
პროკურატურის პროკურორმა - გ-----ემ, რომელმაც წარმოდგენილი
სააპელაციო საჩივრით ითხოვა გასაჩივრებული გამამართლებელი განაჩენის
გაუქმება და გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანა ლ-----ის მიმართ,
შემდეგ გარემოებათა გამო:

აპელანტი არ იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას,
არგუმენტაციას და მიაჩნია, რომ ირიბი ჩვენების გამოყენების შესაძლებლობას
უშვებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლო 2015 წლის 22 იანვრის
N1/1/548 გადაწყვეტილებაში, თუ არსებობს სათანადოდ გამაწონასწორებელი
ფაქტორები. ლ-----ის ბრალდების საქმე წარმოადგენს იმ საგამონაკლისო
შემთხვევას, რომელიც საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოაღნიშნული
გადაწყვეტილებიდან გამომდინარე, არ გამორიცხავს ირიბი ჩვენების და

ზოგადად, ირიბი მტკიცებულების გამოყენების შესაძლებლობას და მის მართლზომიერებას. აპელანტს ასეთ დამაბალანსებელ ფაქტორად მიაჩნია ის გარემოება, რომ დაზარალებულებმა -კ----- ს-----მა და გ----- ს-----მა და მოწმე ა--- -- ს-----მა გამოიყენეს მათთვის კანონით მინიჭებული უფლება და უარი განაცხადეს ახლო ნათესავის დანაშაულის ჩადენაში მამხილებელი ჩვენების მიცემაზე. ოჯახის წევრთა შორის ჩადენილ დანაშაულთა სისხლის სამართლის საქმეებში ირიბი მტკიცებულების გამოყენების შესაძლებლობაზე მიუთითებს საქართველოს უზენაესი სასამართლოც მის 2018 წლის 20 თებერვლის N527აპ-17 გადაწყვეტილებაში. ბრალდების მხარეს მიაჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში, აღნიშნულ ბრალთან მიმართებით არსებობს გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცებულებითი სტანდარტი, რომელიც ქმნიდა სასამართლოსთვის გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისთვის საჭირო მტკიცებულებათა ერთობლიობას. ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოსთვის წარდგენილი იქნა მტკიცებულებები, რომლებიც ადასტურებენ ლ-----ის მიმართ წარდგენილ ბრალდებას, კერძოდ: დაზარალებულ კ----- ს-----ის 20.04.2019 წლის განცხადება, მოწმის სახით დაკითხულ ჯ-----ის, ს-----ის ჩვენებები, შეტყობინება, სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, ალკოტესტიტ შემოწმების ოქმი. რაც შეეხება ლ-----ის პიროვნებას, იგი წარსულშიც არაერთხელაა ნასამართლევია ოჯახის წევრთა მიმართ დანაშაულთა ჩადენისათვის. ამასთან, სასამართლო სხდომაზე დაკითხულმა პ-----მა განმარტა, რომ მისი შვილი კ----- ს-----ი წარსულში ძალადობის ფაქტების გამო გაშორდა მეუღლეს და ცალკე ცხოვრობდა წლების განმავლობაში. მოცემულ შემთხვევაში, აპელანტს მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარდგენილი მტკიცებულებები გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ადასტურებენ ლ-----ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 126¹ მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის ფაქტს და აკმაყოფილებენ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისათვის აუცილებელ მტკიცებულებათა სტანდარტს და ითხოვს ლ-----ის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანას.

ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარზე დაცვის მხარის მიერ შესაგებელი არ იქნა წარმოდგენილი.

წარდგენილი ბრალდების არსი:

ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ლ-----ს ბრალი ედება მასში, რომ ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ.

პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ლ-----ის მიერ ბრალად შერაცხული ქმედების ჩადენა გამოიხატა შემდეგში:

2019 წლის 20 აპრილს, დაახლოებით 13:00 საათზე, ლ-----სა და მის

მეუღლეს, კ----- ს-----ს შორის, ა-----იაში მდებარე მათ საცხოვრებელ სახლში მოხდა კონფლიქტი იმის გამო, თუ რატომ მიატოვა 2006 წელს კ----- ს-----მა ლ-----ი. აღნიშნული ოჯახური კონფლიქტისას, ლ-----მა არასრულწლოვანი შვილის - გ----- ს-----ის თანდასწრებით, სხეულის სხვადასხვა ადგილებში ხელის რამოდენიმეჯერ დარტყმით, ფიზიკური შეურაცხყოფა მიაყენა მეუღლეს - კ----- ს-----ს, რის შედეგადაც ამ უკანასკნელმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

ე.ი. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, **ლ-----მა** ჩაიდინა დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით.

სასამართლომ დაადგინა:

ახალქალაქის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 29 იანვრის განაჩენით, **ლ-----ი** საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილი იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა.

ქმედების სამართლებრივი აღწერა:

პირველი ინსტანციის სასამართლოში გამოკვლეული მტკიცებულებებით დადგენილი იქნა შემდეგი:

საქმის სასამართლო განხილვის დროს ბრალდებულმა **ლ-----მა** წარდგენილ ბრალდებაში თავი არ ცნო დამნაშავედ და გამოიყენა დუმილის უფლება.

საქმის სასამართლო განხილვის დროს **ლ-----ის** ახლო ნათესავებმა, კერძოდ, მეუღლემ - დაზარალებულმა **კ----- ს-----მა**, არასრულწლოვანმა შვილმა - მოწმე **გ----- ს-----მა** ისარგებლეს მათთვის საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კანონით მინიჭებული უფლებით და არ მისცეს ჩვენება მათი ახლო ნათესავის, ბრალდებულ **ლ-----ის** წინააღმდეგ. შესაბამისად, სასამართლო სხდომაზე არ იქნა გამოკვლეული მათ მიერ გამოძიების დროს მიცემული ინფორმაცია.

მოწმე **ა----- ს-----მა** გამოიყენა მისთვის საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 49-ე მუხლით მინიჭებული უფლება და უარი განაცხადა მისი ახლო ნათესავის - მამის წინააღმდეგ ჩვენების მიცემაზე.

მოწმე **პ-----ის** ჩვენებით დადგენილია, რომ თავისი შვილი - **კ----- ს-----ი** და **ლ-----ი** დაახლოებით 20 წელია არიან ცოლ-ქმარი. **ლ-----ი** სვამს ალკოჰოლურ სასმელს, რაც ხდება მათ ცოლ-ქმარს შორის კამათის საფუძველი. 2019 წლის 20 აპრილის ფაქტის შესახებ მან არაფერი იცის.

ექიმ **ს-----ის** მოწმის სახით მიცემული ჩვენებით დადგენილია, რომ მოქალაქე მასთან მივდა დაზიანებებით, რაც მან დეტალურად აღწერა სამედიცინო ბარათში. მიუხედავად დაზიანებებისა, იგი არ საჭიროებდა სამედიცინო დახმარებას. მან ჰკითხა დაზიანებებების გამომწვევი მიზეზი, რაზედაც უპასუხა, რომ მეუღლის ცემის შედეგად მიიღო. მოწმემ დაადასტურა სისხლის სამართლის საქმეში არსებული ამბულატორიული პაციენტის

სამედიცინო ბარათის N----- მის მიერ შევსების ფაქტი და სისწორე.

მოწმე ჯ-----ის ჩვენებით დადგენილია, რომ 2019 წლის 20 აპრილს, დაზარალებულის განცხადების საფუძველზე, დაიწყო გამოძიება სისხლის სამართლის საქმეზე, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლით. მან გამოკითხა კ----- ს-----ი, რომელმაც დაადასტურა ლ-----ის მხრიდან განხორციელებული ფიზიკური ძალადობის ფაქტი. ლ-----ი განყოფილებაში დაბარებული იქნა მოწმის სახით გამოკითხვის მიზნით. იგი შემოწმებული იქნა ალკოტესტით, რა დროსაც მას დაუდგინა ალკოჰოლის მოხმარების ფაქტი. ლ-----ი დააკავეს ბრალდებულის სახით და გადაიყვანეს დროებითი მოთავსების იზოლატორში. დაუნიშნეს ადვოკატი. დაკავების ფაქტი შეატყობინეს ოჯახის წევრს. თვითონაც და დაზარალებულსაც ჰქონდათ დაზიანებები, რის გამოც ორივეს მიმართ დაინიშნა ექსპერტიზები. აღნიშნულ სისხლის სამართლის საქმეზე გამოკითხული იქნა მოწმეები. გ----- ს-----ს დაუნიშნეს კანონიერი წარმომადგენელი და ადვოკატი და ჩაატარეს საგამოძიებო მოქმედებები. გ----- ს-----ი და კ----- ს-----ი ცნობილ იქნა დაზარალებულად და განემარტათ უფლება-მოვალეობანი. სამმართველოში მოსვლის დროს კ----- ს-----ს ჰქონდა დაზიანებები, თავს გრძნობდა ცუდად და ტიროდა.

მოწმე ა----- ბ-----ის ჩვენებით დადგენილია, რომ 2019 წლის აპრილის თვეში, სამართველოში იმყოფებოდა, რა დოსაც მივიდა კ----- ს-----ი, რომელმაც განაცხადა მეუღლის მხრიდან განხორციელებული ფიზიკური ძალადობის ფაქტზე. გამომძიებელმა ჯ-----მა დაიწყო გამოძიება, დაკითხა დაზარალებული. რის შემდეგაც იგი, გამომძიებელი ჯ-----ი და ა----- ბ-----ე წავიდნენ ლ-----თან, რათა მოწმის სახით გამოკითხვის მიზნით წამოეყვანათ იგი. ლ-----ს განუცხადეს მისვლის მიზეზი. მან სამმართველოში წასვლაზე თანხმობა განაცხადა. ლ-----ი მოემზადა და რამდენიმე წუთში წამოვიდნენ. გზაში ლ-----ს ასდიოდა ალკოჰოლის სუნი. მას ჯ-----მა დაავალა ლ-----ის ალკოტესტით შემოწმება. მან შეამოწმა და ტესტმა აჩვენა დადებითი შედეგი, ლ-----ი იმყოფებოდა ალკოჰოლური თრობის ქვეშ. გამომძიებელმა ჯ-----მა მიიღო გადაწყვეტილება ლ-----ის ბრალდებულის სახით დაკავების თაობაზე. მან ა----- ბ-----ესთან ერთად მიიღო მონაწილეობა ლ-----ის დაკავებაში. ლ-----ს სახის და სხეულის არეში ჰქონდა დაზიანებები, რაზედაც განმარტა, რომ სახლში მეუღლესთან კონფლიქტის დროს მიიღო. ლ-----ს დაკავებისას წინააღმდეგობა არ გაუწევია. დაკავების შემდგომ იგი გადაიყვანეს დროებითი მოთავსების იზოლატორში.

მოწმე ა----- ბ-----ის ჩვენებით დადგენილია, რომ იგი მუშაობს ახალქალაქის რაიონული სამმართველოში, უბნის ინსპექტორ-გამომძიებლად. 2019 წლის 20 აპრილს, გამომძიებელმა ჯ-----მა დაიწყო გამოძიება სისხლის სამართლის საქმეზე, ოჯახური ძალადობის ფაქტზე. იგი იყო ოპერატიული მორიგე, შესაბამისად მორიგე ჯგუფში. იგი, გამომძიებელი ჯ-----თან და უბნის ინსპექტორ-გამომძიებელ ა----- ბ-----ესთან ერთად ავტომანქანით წავიდა სო-----ი, რათა მოწმის სახით გამოკითხვის მიზნით წამოეყვანათ ლ-----ი. ლ-----ს ვიზუალურად ეტყობოდა რომ იყო ნასვამი, ასევე ავტომანქანაშიც იყო ალკოჰოლის სუნი. განყოფილებაში შეამოწმეს ალკოტესტით და მას

დაუდგინა ალკოჰოლის მოხმარების ფაქტი. გამომძიებელმა ჯ-----მა მიიღო გადაწყვეტილება ლ-----ის ბრალდებულის სახით დაკავების თაობაზე. მან ა----- ბ-----ესთან ერთად მიიღო მონაწილეობა ლ-----ის დაკავებაში. ჯ-----ის მიერ ბრალდებულს, თარჯმნის მეშვეობით, განემარტა უფლება-მოვალეობანი, ვიზუალურად შემოწმდა და შედგა დაკავების ოქმი. ლ-----ს ვიზუალური დათვალიერებისას ჰქონდა დაზიანებები სახის და სხეულის არეში, რაზედაც განმარტა, რომ სახლში მეუღლესთან კონფლიქტისას მიიღო.

ლ-----ის სიმთვრალე სიფხიზლეზე შემოწმების ოქმით დადგენილია, რომ ლ-----ს შემოწმების შედეგად დაუდგინდა, რომ იმყოფებოდა ალკოჰოლური თრობის ქვეშ, კერძოდ, დაფიქსირდა 1,578 პრომილი.

სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის N----- დასკვნის თანახმად, რომლის სისწორე სასამართლო პროცესზე დაადასტურა მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა დ-----მა, დადგენილია, რომ სს „სამედიცინო კორპორაცია ევექსის“ ახალქალაქის რეფერალური ჰოსპიტლის ამბულატორიული პაციენტის სამედიცინო ბარათი N-----ის მიხედვით, კ----- ს-----ის სხეულზე არსებული ჰემატომები მიყენებულია რაიმე მკვრივი ბლავი საგნის მოქმედებით და როგორც თითოეული ცალცალკე ასევე ყველა ერთად აღებული ეკუთვნის სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის მოუშლელად. ხანდაზმულობით აღნიშნული დაზიანებები არ ეწინააღმდეგება წინასწარ ცნობებში მითითებულ თარიღს.

სამართლებრივი შეფასება:

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 297-ე მუხლის „ზ“ ქვეპუნქტის თანახმად, „სააპელაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში“.

საქართველოს სსსკ-ის 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილის თანახმად, „სააპელაციო საჩივრის განმხილველი სასამართლო უფლებამოსილია საჩივრის დასაშვებად ცნობიდან ორი კვირის ვადაში, ზეპირი მოსმენის გარეშე, განიხილოს მხარის საჩივარი ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულთა საქმეებზე, ასევე საჩივარი მხოლოდ სასჯელის შემცირების თაობაზე“.

სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ საქართველოს სსსკ-ის 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილის შესაბამისად, ზეპირი მოსმენის გარეშე, განიხილა რა პროკურორ გ-----ის სააპელაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, გაეცნო სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნებს, ყოველმხრივად და ობიექტურად შეამოწმა საქმეში არსებული მტკიცებულებანი, შეაფასა თითოეული მათგანი საქმესთან მათი რელევანტურობის, დასაშვებობისა და უტყუარობის თვალსაზრისით, პალატა მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ სააპელაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი გამართლებულ **ლ-----ის** მიმართ, უნდა დარჩეს უცვლელი.

სააპელაციო პალატამ, საქართველოს სსსკ-ის 297-ე მუხლის მოთხოვნათა ფარგლებში, შეამოწმა გასაჩივრებული განაჩენი და მიიჩნევს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ ყოველმხრივ და ობიექტურად შემოწმდა მხარეთა მიერ შეკრებილი და წარმოდგენილი მტკიცებულებები, ანალიზი გაუკეთდა მათ,

მოხდა მათი ერთმანეთთან შეჯერება. განაჩენში ჩამოყალიბებული სასამართლო დასკვნები შეესაბამება საქმეში არსებულ მტკიცებულებებს. სასამართლოს მიერ დადგენილია ყველა ფაქტობრივი გარემოება, რაც საჭიროა დასაბუთებული, კანონიერი და სამართლიანი განაჩენის გამოსატანად.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატა განმარტავს, რომ საქმის არსებითი განხილვა მიმდინარეობს იმ ბრალდების ფორმულირების ფარგლებში, რაც სახელმწიფო ბრალმდებელმა გამოძიების ეტაპზე დადგენილად მიიჩნია, ხოლო სააპელაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. იმავდროულად, სააპელაციო პალატა ყურადღებას მიაპყრობს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს რიგ გადაწყვეტილებებზე, რომლებშიც ევროპული სასამართლოს მიერ განმარტებულია, რომ არ არის სავალდებულო, სასამართლოს გადაწყვეტილება მხარეების მიერ წამოჭრილ ყველა არგუმენტს სცემდეს დეტალურ პასუხს (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე *Suominen v. Finland*, 24/07/2003; № 37801/97; §34; ასევე *Van de Hurk v. the Netherlands*, №16034/90; 19/04/1994; §61). მთავარია, ეროვნულმა სასამართლოებმა ნათლად დაასახელონ თავისი მსჯელობის განმაპირობებელი ასპექტები, განსაკუთრებით კი ისეთები, რომლებიც გადამწყვეტი მნიშვნელობის იყო გადაწყვეტილების მიღების პროცესში (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე *Georgiadis v. Greece*, № 21522/93; 29/05/1997; §43).

სააპელაციო პალატა ასევე აღნიშნავს, რომ დასაბუთებული გადაწყვეტილების უფლება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას. აღნიშნული უფლება ზედა ინსტანციის სასამართლოებს საშუალებას აძლევს, დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე *Hirvisaari v. Finland*, პარ. 30).

სააპელაციო პალატა იზიარებს ახალქალაქის რაიონული სასამართლოს არგუმენტებს **ლ-----ის** უდანაშაულოდ ცნობის თაობაზე და მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარემ ვერ წარმოადგინა უტყუარ და საკმარის მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დაადასტურებდა **ლ-----ის** მიერ მეუღლის - **კ----- ს-----ის** მიმართ განხორციელებული ძალადობისა ფაქტს, კერძოდ:

პალატა განმარტავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლით დასჯადია - ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, სისტემატური შეურაცხყოფა, შანტაჟი ან დამცირება, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი ან ტანჯვა და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი. განსახილველი დანაშაულისგან სისხლისსამართლებრივი დაცვის ობიექტია ოჯახის წევრთა ჯანმრთელობა, მათი უფლება იცხოვრონ მშვიდ გარემოში, ასევე პატივი ან ღირსება. ამ დანაშაულის ამსრულებელია არა საერთო სუბიექტი, არამედ მხოლოდ ოჯახის ბრალუხარიანი წევრი, რომელიც პასუხისმგებლობის ასაკსაა მიღწეული. დანაშაულის

ობიექტური მხარე გამოიხატება: ა) ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ალტერნატიულ ქმედებებში (ძალადობა, სისტემატური შეურაცხყოფა, შანტაჟი, დამცირება); ბ) მართლსაწინააღმდეგო შედეგში (ფიზიკური ტკივილი ან ტანჯვა (რასაც არ მოჰყოლია სსკ-ის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი); გ) მიზეზობრივ კავშირში ქმედებასა და შედეგს შორის. ოჯახში ძალადობა გულისხმობს ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის კონსტიტუციური უფლებებისა და თავისუფლებების დარღვევას ფიზიკური, ფსიქოლოგიური, ეკონომიკური, სექსუალური ძალადობით ან იძულებით. განსახილველ დანაშაულში მითითებული „ძალადობა“ უნდა გავიგოთ როგორც ცემა, სხვაგვარი ძალადობა და სხვა, მაგრამ იმ განსხვავებით, რომ მას შედეგად არ უნდა მოჰყვეს ჯანმრთელობის მსუბუქი დაზიანება კი. ცემა ძალადობის ერთერთი სახეა და ნიშნავს სხვა პირის სხეულზე ერთდროულად რამდენიმე დარტყმას, რომელიც დაზარალებულის ფიზიკურ ტკივილს იწვევს. იგი შეიძლება ჩადენილი იქნეს ხელით, ფეხით, რაიმე მკვრივი საგნით და სხვა. სუბიექტური მხრივ განსახილველი დანაშაულის მოტივსა და მიზანს არ აქვს მაკვალიფიცირებელი მნიშვნელობა, ბრალის ფორმის მიხედვით კი სახეზეა განზრახი დანაშაული. დამნაშავეს გაცნობიერებული აქვს რა თავისი ქმედების მართლწინააღმდეგობა, სურს ფიზიკური ტკივილი მიაყენოს პირს თავისი ძალადობითი მოქმედებით ან შეგნებულად უშვებს ან/და გულგრილია ასეთი შედეგის მიმართ. საქმე ისაა, რომ ადამიანის სხეულზე დარტყმა, რაც ფიზიკურ ტკივილს იწვევს, დაკავშირებულია ადამიანის ორგანიზმის ქსოვილისა და უჯრედის გარკვეულ ცვლილებასთან და ამდენად, მეტ-ნაკლებად ხელყოფს ჯანმრთელობას. საქართველოს კონსტიტუციით აღიარებული სიცოცხლის ძირითადი უფლება საფუძვლად უდევს ადამიანის ფიზიკური ხელშეუხებლობის უფლებას, ფიზიკური ხელშეუხებლობის უფლება კი წარმოადგენს ადამიანის უფლებას საკუთარი სხეულის ჯანმრთელ მდგომარეობაზე. იგი დამცავი უფლებაა და უპირველეს ყოვლისა იცავს ადამიანის სხეულს ფიზიკური დაზიანებისაგან. დანაშაულის შემადგენლობისთვის ფიზიკური ძალადობის შემთხვევაში ქმედების განხორციელებასთან ერთად სავალდებულოა, რომ იმას, ვისზეც იძალადეს, განიცადოს ფიზიკური ტკივილი. ცემა დაზარალებულის ფიზიკურ ტკივილს იწვევს, შესაბამისად, განსახილველი დანაშაულის შედეგი არის ის, რომ მსხვერპლი ფიზიკურ ტკივილს განიცდის. ტკივილი ერთდროულად შეგრძნებაც არის და ემოციაც, რომელსაც მიმდინარე ან უახლოეს წარსულში ქსოვილის დაზიანება, ქსოვილის დაზიანების შესაძლებლობა ანდა ქსოვილის დაზიანების არარსებობის პირობებში ნერვული სისტემის დისფუნქციაც კი შეიძლება იწვევდეს. შესაბამისად, მიუხედავად იმისა, რომ ტკივილი სრულიად სუბიექტური გამოცდილებაა, სწორედაც დაზარალებული წარმოადგენს იმ პირს, ვისაც შეუძლია განცდილი ძალადობის შედეგად განაცხადოს ძალადობამ (ცემამ ან სხვაგვარმა ძალადობამ) მასში გამოიწვია თუ არა ტკივილი და სხვა პირის განმარტება ტკივილის განცდასთან დაკავშირებით (ძალადობის შედეგად პირმა შეიძლება თუ არა განიცადოს ტკივილი) არარელევანტურია.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹ მუხლის შენიშვნის თანახმად, ამ კოდექსის მიზნებისათვის ოჯახის წევრად ითვლება: დედა, მამა, პაპა, ბებია,

მეუღლე, შვილი (გერი), ნაშვილები, მინდობით აღსაზრდელი, მშვილებელი, მშვილებლის მეუღლე, მინდობით აღმზრდელი (დედობილი, მამობილი), შვილიშვილი, და, ძმა, მეუღლის მშობელი, სიძე, რძალი, ყოფილი მეუღლე, არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფი პირი და მისი ოჯახის წევრი, მეურვე, მზრუნველი, მხარდამჭერი, აგრეთვე ნებისმიერი სხვა პირები, რომლებიც მუდმივად ეწევიან ან ეწეოდნენ ერთიან საოჯახო მეურნეობას.

სააპელაციო პალატამ, გააანალიზა რა პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე მხარეთა მიერ წარმოდგენილი და გამოკვლეული მტკიცებულებები, სრულად ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის მსჯელობას, რომ სახელმწიფო ბრალდებას არ წარმოუდგენია საკმარის მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომლებიც გონივრულ ეჭვს მიღმა დაადასტურებდა, რომ ლ-----მა მეუღლის, კ-----ს-----ის, მიმართ განხორციელა ფიზიკური ძალადობის ფაქტი. იმისათვის, რომ წარდგენილი ბრალდებით პირის მსჯავრდება მოხდეს, უნდა არსებობდეს შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომლითაც დადგინდება დანაშაულის ფაქტის არსებობა და ლ-----ის დანაშაულებრივი კავშირი ამ ფაქტთან. მოცემულ შემთხვევაში, პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული მტკიცებულებები გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ვერ ადასტურებენ ლ-----ის მიერ ინკრიმინირებული დანაშაულის ჩადენას, კერძოდ, სასამართლო სხდომაზე არ დაკითხულა არცერთი პირდაპირი მოწმე და არ გამოკვლეულა არცერთი წერილობითი მტკიცებულება, რომელიც უტყუარად დაადასტურებდა ლ-----ის მიერ, 2019 წლის 20 აპრილს, მეუღლის-კ-----ს-----ის მიმართ განხორციელებული ფიზიკური ძალადობის ფაქტს.

პალატა აღნიშნავს, რომ მოცემული კატეგორიის დანაშაულთა სპეციფიკიდან გამომდინარე, აშკარაა, რომ თვითმხილველ მოწმეთა სიმრავლე ობიექტურად ვერ იარსებებს. მოცემულ შემთხვევაშიც სავარაუდო კონფლიქტის მონაწილე პირების - კ-----ს-----ის და ლ-----ის გარდა კონფლიქტს შეესწრო მათი არასრულწლოვანი შვილი-გ-----ს-----ი, შესაბამისად, ფაქტის უტყუარად დადასტურება შეუძლიათ მხოლოდ დაზარალებულს, არასრულწლოვან მოწმეს გ-----ს-----ს და ლ-----ს. მოცემულ შემთხვევაში, როცა დაზარალებულმა - კ-----ს-----მა, არასრულწლოვანმა გ-----ს-----მა ისარგებლეს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით მინიჭებული უფლებით და უარი განაცხადეს ახლო ნათესავის მამხილებელი ჩვენების მიცემაზე, ხოლო ლ-----მა თავი არ ცნო დანაშავედ წარდგენილ ბრალდებაში და ისარგებლა მისთვის კანონით მინიჭებული დუმილის უფლებით, ასეთ ვითარებაში ობიექტურად საჭიროა სხვა დამატებითი მტკიცებულებები, რომლებიც შექმნიან გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტს და სასამართლოს მისცემს შესაძლებლობას დადასტურებულად მიიჩნიოს ბრალად შერაცხული ქმედების ჩადენა ლ-----ის მიერ.

ასეთ ვითარებაში, როდესაც სავარაუდო კონფლიქტის მონაწილე პირები უარს აცხადებენ ჩვენების მიცემაზე, ბრალდების მხარემ სააპელაციო საჩივარში ლ-----ის მიმართ ბრალად შერაცხული დანაშაულის დამადასტურებელ მტკიცებულებებად მოიშველია სასამართლო სამედიცინო ექსპერტიზის N-----დასკვნა, რომლის თანახმად დადგენილია, რომ სს „სამედიცინო კორპორაცია ევექსის“ ახალქალაქის რეფერალური ჰოსპიტლის ამბულატორიული პაციენტის

სამედიცინო ბარათი N-----ის მიხედვით, კ----- ს-----ის სხეულზე არსებული ჰემატომები მიყენებულია რაიმე მკვრივი ბლაგვი საგნის მოქმედებით და როგორც თითოეული ცალცალკე ასევე ყველა ერთად აღებული ეკუთვნის სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის მოუშლელად. ხანდაზმულობით აღნიშნული დაზიანებები არ ეწინააღმდეგება წინასწარ ცნობებში მითითებულ თარიღს. მხოლოდ სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა არ შეიძლება მიჩნეული იქნეს უტყუარ მტკიცებულებად დაზიანების მიმყენებელი პირის იდენტიფიცირების კონტექსტში, ვინაიდან სამედიცინო ექსპერტიზის ჩატარების შედეგად შესაძლებელია დაზიანების არსებობის, რაოდენობის, მისი სიმძიმისა და ლოკალიზაციის დადგენა და არა მისი მიმყენებელი პირისა და ტკივილის შეგრძნების განსაზღვრა. აღნიშნული დასკვნით დასტურდება მხოლოდ ის ფაქტი, რომ კ----- ს-----ს სხეულზე ნამდვილად ჰქონდა დაზიანებები, თუმცა აღნიშნული ექსპერტიზის დასკვნით შეუძლებელია იმ ფაქტის დადგენა, თუ ვინ ლ-----მა თუ სხვა პირმა) მიაყენა, ან როდის და რა ვითარებაში მიიღო კ----- ს-----მა აღნიშნული დაზიანება. შესაბამისად, ექსპერტიზის დასკვნით იმის მტკიცება, რომ მსხვერპლს დაზიანება მიაყენა კონკრეტულმა პირმა, შეუძლებელია, ასევე იმის მტკიცება, რომ განცდილმა ძალადობამ მასში გამოიწვია თუ არა ტკივილი.

ბრალდების მხარემ სააპელაციო საჩივარში ლ-----ის მიმართ ბრალად შერაცხული დანაშაულის დამადასტურებელ მტკიცებულებებად მოიშველია დაზარალებულ კ----- ს-----ის 20.04.2019 წლის განცხადება, ახალქალაქის სამედიცინო ცენტრიდან შემოსული შეტყობინება, ალკოტესტით შემოწმების ოქმი, რასაც პალატა ვერ გაიზიარებს, ვინაიდან სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი დაზარალებულის განცხადება და აღნიშნული შეტყობინება, რომელსაც ბრალდების მხარე მიიჩნევს ლ-----ის ბრალეულობის დამადასტურებელ მტკიცებულებად, ვერ ჩაანაცვლებს კ----- ს-----ის ჩვენებას, რამდენადაც იგი მხოლოდ განცხადება და შეტობინებაა, რომელიც გამოძიების დაწყების საფუძველი უნდა გამხდარიყო და რომელშიც აღწერილი დანაშაულებრივი ფაქტების ნამდვილობა სწორედ საგამოძიებო და საპროცესო მოქმედებების შედეგად უნდა გადამოწმებულიყო. მასში აღწერილი ფაქტების ნამდვილობა კი შესაბამისი მტკიცებულებების შეკრებით უნდა დადასტურებულიყო. რაც შეეხება ლ-----ის სიმთვრალე სიფხიზლეზე შემოწმების ოქმს, აღნიშნულით მხოლოდ ის ფაქტი დასტურდება, რომ 2019 წლის 20 აპრილს, ალკოტესტით შემოწმების დროს, ლ-----ი იმყოფებოდა ალკოჰოლური თრობის მდგომარეობაში.

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-13 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, „მტკიცებულებას არა აქვს წინასწარ დადგენილი ძალა“, შესაბამისად, დაზარალებულ კ----- ს-----ის მიერ გამოძიების ეტაპზე გავრცელებულ ინფორმაციას ვერ მიენიჭება წინასწარ დადგენილი იურიდიული ძალა და სასამართლო ვერ მიიჩნევს, რომ მის მიერ მიწოდებული ინფორმაცია უცილობლად უტყუარია. იგი უნდა გადამოწმდეს სხვა მტკიცებულებებით და მხოლოდ მათი ერთობლივი ანალიზის შედეგად უნდა დადგინდეს კ----- ს-----ის ნათქვამის ნამდვილობა.

ბრალდების მხარეს ლ-----ის ბრალეულობის დამადასტურებლად მოჰყავს მოწმეების - **ჯ-----ის, ს-----ის და პ-----ის** ჩვენებები, რასაც პალატა ვერ გაიზიარებს, რადგან ისინი არ არიან შემთხვევის თვითმხილველები და ამდენად, არის ირიბი ხასიათის, რადგან მათ მიერ, სასამართლოსათვის მიცემული ჩვენებები ეფუძნება დაზარალებულის მიერ მათთვის მიწოდებულ ინფორმაციას. მათი ჩვენებები, საქართველოს სსსკ-ის 76-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, წარმოადგენს ირიბს, რაც არ არის საკმარისი გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად.

საქართველოს უზენაესი სასამართლო არაერთ ანალოგიური კატეგორიის საქმეზე და მათ შორის 2020 წლის 21 თებერვლის №746 აპ-19 გადაწყვეტილებაში განმარტავს, რომ „საკასაციო სასამართლო არ ეთანხმება კასატორის პოზიციას განსაკუთრებულ შემთხვევებში ირიბი ჩვენების გამოყენების დასაშვებობის თაობაზე. სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლო 2015 წლის 22 იანვრის გადაწყვეტილების 36-ე პარაგრაფში, მართალია, მიუთითებს გამონაკლის შემთხვევებში ირიბი ჩვენების გამოყენების შესაძლებლობაზე, თუმცა ირიბი ჩვენების გამოყენებას უკავშირებს ირიბი ჩვენების გამოყენების მარეგულირებელი წესის მკაფიო და ამომწურავ საკანონმდებლო რეგლამენტაციას. კერძოდ, სასამართლო ცალსახად აღნიშნავს რომ „37. ირიბი ჩვენების დასაშვებად ცნობისა და მისი გამოყენების საკითხის გადაწყვეტა მკაფიოდ ფორმულირებული მარეგულირებელი ნორმებისა და სათანადო პროცესუალური გარანტიების პირობებში უნდა მოხდეს“. „52. ირიბი ჩვენება, ზოგადად, ნაკლებად სანდო მტკიცებულებაა, მისი გამოყენება შეიცავს პირის ბრალეულობასთან დაკავშირებით მცდარი აღქმის შექმნის საფრთხეს და, ამდენად, შეიძლება დასაშვები იყოს მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში, კანონით გათვალისწინებული მკაფიო წესისა და სათანადო კონსტიტუციური გარანტიების უზრუნველყოფის პირობებში და არა მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით განსაზღვრული ზოგადი წესით (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“ 22/01/2015). **შესაბამისად, საკანონმდებლო რეგულაციის არარსებობის პირობებში, ირიბი ჩვენებების გამოყენება გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისთვის დაუშვებელია.**“

საპელაციო პალატა ვერ გაიზიარებს აპელანტის მოსაზრებას, რომ მოცემულ საქმეზე ირიბ მტკიცებულებათა ერთობლიობა საკმარისი იყო ლ-----ის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისთვის და გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარდით ადასტურებდა ლ-----ის ბრალეულობას. მხოლოდ ირიბი მტკიცებულებები კი, როგორც არასაკმარისი საფუძველი, არ შეიძლება გამოყენებულ იქნეს პირის მსჯავრდებისათვის. საქმეში არ მოიპოვება არანაირი სხვა პირდაპირი მტკიცებულება იმის დასადასტურებლად, რომ ლ-----მა ჩაიდინა ფიზიკური ძალადობა მეუღლის-კ----- ს-----ის მიმართ, არც თავად დაზარალებულს და არც სხვა პირებს სასამართლოსათვის ასეთი ინფორმაცია არ მიუწოდებიათ. სააპელაციო პალატამ აღნიშნავს, რომ კონკრეტულ შემთხვევაში

არ არსებობს იმ ლოგიკურ მტკიცებულებათა ჯაჭვი, რომელიც იძლევა საფუძველს, რომ ლ-----ის მიმართ წარდგენილი ბრალდება მეუღლის-კ-----ს-----ის წინააღმდეგ ჩადენილ ქმედებაში გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დანაშაულად დადასტურებულად ჩაითვალოს.

ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში „Tanişand Others v. Turkey“ (no. 65899/01, ECHR 30/11/2005) განმარტა შემდეგი: „წერილობითი და ზეპირი მტკიცებულებების შეფასებისას სასამართლო ითვალისწინებს უკვე დადგენილ გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტს. მსგავსი მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს მხოლოდ საკმარისად ძლიერი, აშკარა და შეთანხმებული დასკვნებიდან, ან მსგავსი უდავო ფაქტების ვარაუდიდან“.

მტკიცებულებათა ამგვარი ერთობლიობის ფონზე, სააპელაციო პალატა არ იზიარებს სახელმწიფო ბრალმდებლის პოზიციას იმის შესახებ, რომ ზემოაღნიშნული მტკიცებულებებით დასტურდება ლ-----ის მიერ მისთვის ბრალად შერაცხული დანაშაულის ჩადენა, ვინაიდან, მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის ასეთი დასკვნა წარმოადგენს ამ მტკიცებულებების ანალიზის შედეგად წარმოქმნილ ვარაუდს, რაც საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, საფუძლად ვერ დაედება გამამტყუნებელ განაჩენს.

პალატა მიუთითებს, რომ სამართლიანი სასამართლოს ფუნდამენტური უფლება, უპირველეს ყოვლისა, გულისხმობს პირის მსჯავრდებას მხოლოდ უტყუარი, ერთმანეთთან შეჯერებული, აშკარა და დამაჯერებელი მტკიცებულებების ერთობლიობის საფუძველზე, რომელიც გამამტყუნებელი განაჩენის დადგომისათვის უალტერნატივო საშუალებას წარმოადგენს და იმავდროულად, საკმარისობის თვალსაზრისით, გონივრულ ეჭვს მიღმა უნდა დადასტურებდეს პირის ბრალეულობას. შესაბამისად, პალატა მიიჩნევს, რომ მოცემულ საქმეში არ არსებობს საკმარისი ფაქტობრივი და მტკიცებულებითი საფუძველი გონივრულ ეჭვს მიღმა იმის დასადგენად, რომ ლ-----მა განახორციელა ფიზიკური ძალადობა მეუღლის - კ-----ს-----ის მიმართ.

პალატა განმარტავს, რომ ბრალდების მტკიცების ტვირთი ეკისრება ბრალმდებელს, რომელმაც აღნიშნული ბრალდების დამტკიცება უნდა შეძლოს უტყუარი მტკიცებულებების საფუძველზე. აქედან გამომდინარე, პალატას მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილ სისხლის სამართლის საქმეზე ბრალდების მხარემ ვერ შეძლო საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებების მოპოვება იმისათვის, რომ ბრალდებულის ბრალეულობა არ იყოს დამოკიდებული მთლიანად ან უმეტესწილად დაზარალებულისა და ბრალდებულის ახლო ნათესავების მამხილებელ ჩვენებაზე, ხოლო საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებების ერთობლიობა არ არის საკმარისი გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად.

პალატა იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას იმასთან დაკავშირებით, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 ნაწილის

იმპერატიული დანაწესის მიხედვით, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. აღნიშნული კონსტიტუციური დებულება წარმოადგენს სამართლებრივი სახელმწიფოს ერთ-ერთ საფუძველს, განამტკიცებს უდანაშაულო პირის მსჯავრდების თავიდან აცილების მნიშვნელოვან, საყოველთაოდ აღიარებულ პრინციპს - „in dubio pro reo“, რომლის თანახმად, დაუშვებელია პირის მსჯავრდება საეჭვო ხასიათის ბრალდებების საფუძველზე.

ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის თანახმად, ყოველი ადამიანი აღჭურვილია საქმის სამართლიანი განხილვის უფლებით. ადამიანის ამ ფუნდამენტური უფლების არსი თავის თავში გულისხმობს პირის მსჯავრდებას უტყუარი და გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებული საკმარისი მტკიცებულებების საფუძველზე.

ამდენად, სისხლისსამართლებრივი დევნის პროცესში ადამიანის უფლებების დაცვის მნიშვნელოვან გარანტიას ქმნის. კონსტიტუციის დასახელებული დანაწესიდან გამომდინარე, მტკიცებულებითი სტანდარტი ვალდებულებას აკისრებს სასამართლოს, სათანადოდ შეაფასოს მტკიცებულებები, სამართლიანად გადაჭრას სამხილებს შორის არსებული წინააღმდეგობები და ამ პროცესში წარმოშობილი ყოველგვარი გონივრული ეჭვი გადაწყვიტოს ბრალდებულის უდანაშაულობის, მისი თავისუფლების სასარგებლოდ.

ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, ყოველი პირი, რომელსაც ბრალად ედება სისხლის სამართლის დანაშაულის ჩადენა, ითვლება უდანაშაულოდ, ვიდრე მისი ბრალეულობა არ დამტკიცდება კანონის შესაბამისად. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო მტკიცების სტანდარტად განიხილავს „გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტს“ და განმარტავს, რომ ასეთი მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს საკმარისად ნათელი და დასაბუთებული დასკვნების ან ფაქტის თაობაზე გაუქარწყლებელი ვარაუდების ერთობლიობიდან.

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-5 მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, არავინ არის ვალდებული, ამტკიცოს თავისი უდანაშაულობა. ბრალდების მტკიცების ტვირთი აკისრია თავად ბრალმდებელს. იმავე კოდექსის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას. იგივე შინაარსის მატარებელია საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილი, რომლის მიხედვით, გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭიროა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა. ამავე კოდექსის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად კი, არ შეიძლება გამამტყუნებელ განაჩენს საფუძვლად დაედოს ვარაუდი.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ახალქალაქი - ნინოწმინდის რაიონული პროკურატურის პროკურორის - **გ-----ის** სააპელაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და ახალქალაქის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 29 იანვრის განაჩენი, როგორც კანონიერი, დასაბუთებული, უნდა დარჩეს უცვლელი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა რა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის მე-6 ნაწილით, 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილით, 298-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და მე-2 ნაწილით,

და ა დ გ ი ნ ა :

ახალქალაქი - ნინოწმინდის რაიონული პროკურატურის პროკურორის - **გ-----ის** სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდეს.

ახალქალაქის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 29 იანვრის განაჩენი დარჩეს უცვლელად.

ლ-----ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში;

ცნობად იქნეს მიღებული, რომ **ლ-----ის** მიმართ შერჩეული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმებულია და განაჩენის აღსრულებიდან 1 (ერთი) თვის ვადაში გირაოს შემტანს სრულად დაუბრუნდეს გირაოს სახით შეტანილი ფულადი თანხა;

გამართლებულ **ლ-----ს** განემარტოს საქართველოს სსკ-ის 92-ე მუხლით გათვალისწინებული ზიანის ანაზღაურების უფლების შესახებ.

განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის გამოტანისთანავე.

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით, მისი გამოტანიდან ერთი თვის ვადაში საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მეშვეობით.

მოსამართლე:

მაკა გველესიანი